

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 4131/2022
16.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Ђерић адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорације „Крушик“ ад Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 864/22 од 07.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 16.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 864/22 од 07.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 864/22 од 07.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 573/21 од 20.12.2021. године у првом, усвајајућем делу другог и трећем ставу изреке којима је поништено као незаконито решење генералног директора туженог број ... од 30.08.2021. године, утврђено да је тужилац засновао код туженог радни однос на неодређено време почев од 30.08.2021. године на радном месту ... и тужени обавезан да врати тужиоца на рад у року од осам дана од дана пријема пресуде и на име трошкова парничног поступка исплати му износ од 36.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 408. и чланом 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана није законски разлог за ревизију. Тврдња ревидента да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из

члана 374. став 1. ЗПП је паушална јер нису наведене процесне одредбе које другостепени суд није применио или је погрешно применио, а то је утицало или могло утицати на правилност одлуке о жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац радни однос са туженим на одређено време - до 31.08.2016. године, засновао је уговором о раду на одређено време од 24.05.2016. године. У означеном уговору није наведен основ за заснивање радног односа на одређено време, а тај податак не садрже ни накнадни сукцесивни уговори о раду и анекси уговора о раду закључени у периоду од 01.09.2016. године до 01.05.2018. године. Тек у анексу уговора о раду од 22.06.2018. године и свим наредним анексима као основ радног односа тужиоца на одређено време наведен је рад на одређеним пројектима. За све то време тужилац је обављао исте послове, на исти начин и истим средствима. Решењем туженог од 30.08.2021. године тужиоцу је престао радни однос са 31.08.2021. године, због истека времена на који је заснован.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 30. став 1. и 2. Закона о раду прописано је да се радни однос заснива уговором о раду који закључују запослени и послодавац. Према члану 31. став 1. тог закона, уговор о раду може се закључити на неодређено или одређено време. Садржина уговора о раду прописана је чланом 33. став 1. наведеног закона. Према тачки 7. тог члана, уговор о раду закључен на одређено време мора да садржи трајање уговора и основ за заснивање радног односа на одређено време.

Радни однос на одређено време уређен је чланом 37. Закона о раду. Према тој одредби, став 1. и 2, послодавац може са истим запосленим закључити један или више уговора о раду на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, с`тим да радни однос који се са истим запосленим заснива на основу тих уговора, са прекидима или без прекида, не може бити дужи од 24 месеца. Изузеци од правила да радни однос са истим запосленим на одређено време не може трајати дуже од 24 месеца предвиђени су ставом четвртим наведеног члана. Ставом седмим исте одредбе прописано је да ће се сматрати да је радни однос заснован на неодређено време ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама тог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен.

У уговору о раду на одређено време од 24.05.2016. године није наведен основ за заснивање радног односа тужиоца на одређено време. То није учињено ни у накнадно закљученим уговорима о раду на одређено време, односно њиховим анексима, све до анекса уговора о раду од 22.06.2018. године и након тога закључених анекса у којима је рад на пројекту наведен као основ заснивања радног односа на одређено време. Означени основ је чланом 37. став 4. тачка 2. Закона о раду предвиђен као један од изузетака од правила да радни однос на одређено време не може трајати дуже од 24 месеца. Тужилац је од 25.05.2016. године до 31.08.2021. године радио на истим пословима који су код туженог били систематизовани, а тужени није доказао основ

због којег је закључио више уговора о раду на одређено време и анекса тих уговора, нити је доказао да је тужилац од 22.06.2018. године радио послове који су везани за одређене пројекте на чијој реализацији је тужени био ангажован.

Следствено изложеном, по становишту ревизијског суда, тужени је у конкретном случају поступао противно законској одредби којом је уређен радни однос на одређено време. С`обзиром да је тужилац на истим пословима радио дуже од две године, по истеку тог рока настали су услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Радни однос на неодређено време, преображен у радни однос на неодређено време, не може престати истеком времена за који је заснован, због чега је незаконито решење тужене од 30.08.2021. године о отказу уговора о раду из тог разлога.

По оцени Врховног касационог суда, нису основани наводи ревидента о погрешној примени члана 33. Закона о раду. Наведеном одредбом је основ за заснивање радног односа на одређено време предвиђен као састојак уговора о раду закљученог на одређено време. Тај податак не садржи уговор о раду од 24.05.2016. године ни накнадни анекси тог уговора којима је продужавано време трајања радног односа тужиоца, а у одсуству тог податка у уговорима, није доказано постојање чињеница битних за испуњеност услова за засновање радног односа на одређено време у смислу члана 37. став 1. Закона о раду, чије трајање не може бити дуже од 24 месеца, нити чињеница за примену изузетка од правила о максималном трајању радног односа на одређено време предвиђених ставом 4. наведеног члана. Неосновани су и ревизијски наводи о погрешној примени става 2. и 4. означеног члана, јер су засновани на тврдњи ревидента о непотпуно утврђеном чињеничном стању у вези са радом тужиоца на одређено време на пројектима почев од анекса уговора о раду од 22.06.2018. године, иначе закљученим по истеку рока од две године од заснивања радног односа по уговору о раду који није садржао основ за заснивање радног односа на одређено време. Нема ни повреде одредбе члана 195. Закона о раду јер је тужилац за повреду права сазнао тек доношењем и уручењем решења о отказу уговора о раду, а тужбу је поднео у законском року.

Следствено изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић